PORTAL OBERT

SEMINARI DE BARCELONA

Març 1991 Núm. 40

1ERES ORDENACIONS DEL SR BISBE

UN HOMENTAGE AL CONVICTORI.

LA PROBLEMÀTICA DEL GOLF PERSIC.

PORTAL OBERT

SEMINARI DE BARCELONA

SEMINARI

Recés a Montserrat 3

Jornades de Formació 3

Primeres Ordenacions del Sr. Bisbe 4

L'Arquebisbe visita les Residències 4

Orientacions per a la Pastoral Diocesana 5

RESIDÈNCIES

CONVICTORI: Homenatge al Convictori 7

ÀNGEL FLORO: Un misionero entre nosotros 8

Mn Gaspar Mora: Una reflexión profunda sobre la sexualidad 10

OPINIÓ

L'Església Unidireccional 11

Grup de Revisió de vida de seminaristes 11

Poema a Montserrat: Tus piedras hablan, Montserrat 11

COLLABORACIONS

ALFONSO COMÍN: La Restauración de la Palabra en la Iglesia 12

Sant Andreu està de festa 13

FACULTAT

La guerra, camí sense retorn 15

L'enquesta: els joves i el prevere 16

Trobada al Seminari 16

SÍNODE

Crida a ser homes de Déu 17

Equip de Treball

Coor. gral. i àrea Diputació.
Jesús Manel Martínez
Coor. àrea Facultats/Agenda.
Enric Termes
Coor. àrea Seminaris i fotògraf.
Joan d'Arquer
Coor. àrea Convictori i corrector.
Xavier Aymerich
Coor. àrea opinió.
Josep Baena
Coor. àrea Sagrera i fotògraf.
Josep Maria Fons
Coor. àrea Economia.
Agustí Panyella
Coor. àrea Disseny.
Ramon Mor

PÒRTIC

El Sínode i nosaltres

per: Mn. Ramon Prat i Pallarés

Ens trobem precisament en aquest període d'espera del document papal que ens ha de donar les directrius sinodals sobre els seminaris. No hi ha dubte que el Sínode – si més no, per coherència eclesial – refermarà les orientacions conciliars sobre els seminaris i recollirà també els punts principals que es troben en un bon nombre de documents de la Santa Seu. L'actual "ratio" de la Conferència Episcopal Espanyola, que regeix els nostres seminaris, ha estat un bon instrument per tal d'anar concretant i duent a la pràctica tot aquest conjunt d' orientacions conciliars i postconciliars. El Sínode ens trobarà, doncs, ben disposats i preparats pel que fa al nucli central i a les exigències fonamentals de l'encaminament al presbiterat.

Una altra cosa són els accents i les prioritats que ens pugui indicar el document sinodal. Tot repassant la documentació que m'ha arribat, jo gosaria assenyalar tres qüestions particularment interessants per a nosaltres, sobre les quals ens resta encara molt de camí a fer.

En primer lloc, l'accent en preparar preveres en ordre a la re-evangelització en profunditat de la nostra Església: candidats amb tremp i aptituds – de pensament, paraula i obra – per animar, recolzar pacientment i anar acompanyant l'acció missionera de les persones, grups i comunitats.

En segon lloc, l'accent en preparar candidats ben diocesans, ben incardinables en el nostre presbiteri diocesà; és a dir, candidats sense segones obediències o missions paral.leles, que passen pel Seminari i per les directrius diocesanes però que ni el Seminari ni aquestes directrius "passen" gaire per a ells ni els agafen massa. Hem de reconèixer que el nostre pluralisme actual, tant pel que fa a la procedència de les nostres vocacions com al panorama general de la pastoral diocesana, té el perill de diluir la sana diocesaneïtat dels nostres joves preveres.

Finalment, un tercer accent en la pastoral de les vocacions al ministeri. Precisament, l'aportació al Sínode del nostre Arquebisbe s'ha centrat en la proposta i en les motivacions de la pastoral vocacional. Ha parlat d'una proposta vocacional no com quelcom superposat o excepcional en la pastoral del jovent, sinó com quelcom possible i oportunament obert a tot jove creient en disposició de seguir radicalment Crist segons l'ordre de motivacions que indica el mateix Evangeli (Mc. 3, 13-15), incloent-hi el do i la disponibilitat del celibat per amor al Regne. Cada zona pastoral de la nostra arxidiòcesi compta ja amb un delegat de pastoral vocacional per tal dánar obrint en la pastoral que es fa amb els joves uns espais de proposta, acompanyament i seguiment dels futurs candidats al ministeri. El Seminari agraeix, encomana i dóna tot el seu suport a aquesta delicada i preciosa tasca.

Recés a Montserrat

per: Josep Maria Fons

El proppassat set de gener tinguérem la jornada de convivència i formació a Montserrat, com és ja habitual en el Seminari d'uns anys ençà.

Pel matí, abans de la Missa Conventual, ens parlà el Pare Miquel Estradé sobre el tema "Vocació Missió", del qual transcric alguns dels seus trets:

El Servidor de la Paraula necessita conèixer a fons aquesta Paraula, amb un coneixement dinàmic. És necessari conformar se amb el que un ara sap.

Conèixer a fons, en la mesura del possible, les persones a qui et dirigeixes, però també d'una forma dinàmica, ja que les persones també canvien.

El coneixement de la Paraula i de la gent ha de tenir el significat bíblic. Potser no basti parlar només de Déu, sinó més aviat del méu Déu.

Has de tenir com a teus els qui t'escolten, els quals ho han de captar ja que, si no és així, el nostre parlar no és l'adequat.

Hem de ser fidels a aquell a qui hem estat enviats i a aquell que ens crida, encara que això comporta dos perills:

a) oblidar nos de qui ens ha enviat

b) procurar agradar a aquells als qui hem estat enviats.

Hem de dur el tresor misteriós en gerres d'argila, no el nostre missatge.

Per fer assequible la Paraula, no podem rebaixar ne el contingut, no podem vendre la, traïr la.

L'estudi de la Paraula no és eficaç sense pregària; cal no predicar sense haver pregat.

Per molta pau i serenor de què gaudim, pregar requerirà un esforç i sempre hi haurà mil excuses per no preparar les homilies i les reunions.

Els feligresos tenen dret a esperar que el capellà sigui un mestre de pregària i si no som fidels a les nostres opcions, no en cerquem justificacions.

Després de la Conventual, ens parlà el Pare Jordi Castanyer, el qual ens digué:

Que el sacerdot ha de ser, primer de tot, un bon cristià.

El sacerdot no és el mitjancer d'un Déu llunyà, sinó el qui mostra als altres que Déu és proper.

És Déu el qui crida a través d'unes mediacions. No és una feina que ens poguem "muntar bé".

Cal que no oblidi que és humà, i a més, pecador.

Que conegui bé el món on viu. Cal tenir en compte el diàleg; i que donem molt, però rebem més encara.

Ha de tenir sentit d'Església. No parlar ne mai com si n'estiguéssim a fora. El poble perdonarà moltes coses a un sacerdot, però no que no estigui disponible.

De la xerrada sobre la pregària del mateix pare Castanyer després de dinar, en resaltaria els punts seguents:

Nosaltres som sempre presents en Déu, però nosaltres no som sempre conscients de la seva presència.

La pregària requereix un espai i un temps, com la manifestació de tot amor veritable.

La pregària com a font d'estimació (intercessió, àdhuc pels qui ens cauen malament, intentant de mirar los com Déu els mira).

Hem d'intentar descobrir el goig del "perquè toca". Hem de tenir present la llei com a pedagogia.

Com a conclusió resaltaria:

Aprendre amb els Salms.

Aprendre la Bíblia, ja que és el rerafons de molts salms, la història de la salvació.

L'estudi dels Salms millorarà la nostra pregària.

Posar nos en la situació dels salms, sense rebutjar ne cap.

Posar hi el Crist, als Salms.

Fer ho amb l'Església, no els nostres salms predilectes. Haig d'adaptar me al que l'Església ens proposa.

En el col.loqui sortí que una mnera d'abordar la pregària individual és preparar la pregària comunitària o l'Eucaristia, ja sia meditant un salm de l'endemà, ja sia llegint les lexctures de l'Eucaristia.

Crec que va ser una trobada profitosa: tal volta ens digueren coses que ja sabiem, però que cal que les tinguem presents en el nostre procés vocacional.

Imatge original de la Mare de Deu de Montserrat

Jornades de Formació

Cal veure el Seminari com una comunitat

per: Marc-Jesús Venero

No hauria de sorprendre gens que el Papa convoqués un Sínode per tractar assumptes de l'Església. De fet, aquest darrer Sínode ha estat convocat específicament per això; en especial, per tractar de la formació dels sacerdots en la situació actual.

Però quan parlem d'aquest darrer Sínode, hem de destacar un fet realment característic: és el primer en el qual participen bisbes de tot el món. És a dir, que després de la caiguda del mur de Berlín, els Bisbes de l'Europa de l'Est i del món comunista hi han pogut participar (a excepció dels de la Xina). Així doncs, foren 238 membres (199 escollits per les Conferències Episcopals de 101 països i 39 escollits directament pel Sant Pare, Joan Pau II), els bisbes, preveres i religiosos que hi participaren.

El Sínode, en si, hauríem de dir que començà tres mesos abans, amb un primer esborrany enviat per Roma a tots els bisbes del món, els quals respongueren amb les esmenes corresponents. Un document nou fou enviat als bisbes, els quals tornaren a respondre. I a partir d'aquí es començà a preparar el que seria el tema central del Sínode.

Dels documents finals dels Pares Sinodals, s'hauria de destacar la importància de la gràcia de la vocació i del paper de l'Església com a mitjancera d'aquesta, i de la importància de la família en el seu desenvolupament.

El Sínode veié la família cristiana com a catequesi primera i fonament de la fe.

Respecte dels Seminaris, el Sínode insistí en la imposició d'un curs de preparació prèvia als estudis filosòfics (curs que ja es dóna en els nostres seminaris de Catalunya), i la introducció de les dones en els plans de formació teològics. Cal veure el Seminari Major com una comunitat humana, eclesial i educativa vinculada amb el bisbe en amistat i caritat.

Per acabar amb els temes generals plantejats, hom ha de citar la gran importància que es donà a la formació espiritual i als tres valors de la vida del prevere com a aliment del seu ministeri: l'obediència, com a amor a la comunió; el celibat, com a amor indivisible a Déu i a l'Església; i, la pobresa, com a oferiment personal i total.

Primeres Ordenacions del Sr. Bisbe

TESTIMONI D'UN PREVERE

per: Mn. Fidel Català

Recordo que un capellà em va dir una vegada que Déu ens havia creat per ser feliços i per fer feliços els altres. I va afegir que el fet de ser sacerdot m'hauria d'ajudar a això. Quan era tot just fa unes setmanes que vaig ser ordenat prevere (el dia 13 de Gener a la parròquia de Santa Maria de Piera),puc dir que subscric plenament aquesta afirmació i que intento fer la vida en la quotidianitat de cada dia.

Ara fa onze anys que vaig decidir d'entrar al Seminari Menor de la Conreria. Des del meu grup d'Oració i Amistat de Sant Andreu de la Barca, vaig començar a notar això que anomenem vocació.

Vocació: Paraula difícil de definir, paraula que és vida i experiència personal sempre. Des de la pregària, des de la celebració de la fe i del compromís, i a través de tots ells, he anat notant que Déu em cridava a seguir-lo. Notar ho vol dir, en el meu cas, que m'anava trobant en allò que feia, que la meva vida tenia sentit, i ho tenia per a mi i per a la gent amb la qual he treballat, que una mà amorosa des del fons de mi mateix m'anava empenyent. Aquesta crida s'ha anat definint i concretament al llarg d'aquests anys, al Seminari Major, a la Facultat de Teologia, a la parròquia de Piera, i també al moviment de Joves Cristians de Comarques (JARC) i al Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC).

Dintre meu hi ha com unes conviccions fondes que m'han ajudat a donar aquest pas i ser ordenat sacerdot:

La primera és la de sentir-me estimat per Déu; això m'empeny a estimar als altres i donar-me als germans.

La segona és que Déu m'ha cridat no per cap merit propi; això em fa ser humil envers Déu i respectuós envers els altres.

La tercera és que Déu m'ha cridat a fer-lo present i celebrar-ho entre els homes i les dones del nostre temps, des de la realitat concreta i il.luminant-la amb l'Evangeli; això em fa ser obert i acollidor, exigent des de Déu.

Finalment, noto que Déu és al nostre costat sempre i que Ell ens ajuda a dur a bon terme tot allò que fem en nom seu; això em porta a ser servidor.

Ara soc capellà. A través del ministeri del Dr. Ricard Maria Carles,Deu em va ordenar al seu servei.Ara aquest servei es concreta en el món de poples i comarques, al costat dels joves i dels infants, entre tots els germans de la parròquia, intentant ser un home de pregària, acollidor de tot home, disponible als altres. No sense por i amb moments fosccs i de dificultats, però amb una infinita confiança envers Aquell que m'ha cridat. Celebrant la fe de la gent i amb la gent, amb el Regne de Déu com a horitzó, des de la vida concreta.

En aquests moments dintre meu hi ha l'experiència fonda que no soc jo que m'he ordenat sacerdot, sinó que és Ell que m'ha cridat a seguir-lo des del ministeri presbiteral, i m'ha ordenat al seu servei, al servei de tots els homes i dones, allà on el meu bisbe em demani, en nom de Déu.

Ser feliç fent feliços als altres, o si voleu a l'inrevés. Vet aquí un motiu pel quat val la pena viure, i val la pena seguir Jesucrist des del ministeri presbiteral.

L'ARQUEBISBE VISITA LES RESIDÈNCIES

per: Francesc Tantinyà i Tòfol Pérez

Tothom coneix l'interès que Mons. Ricard Maria Carles, ja des de la seva etapa com a bisbe de Tortosa, ha mostrat sempre pel tema de les vocacions sacerdotals i els seminaristes. Prova d'això són les nombroses vegades que per diferents motius, des del seu nomenament com arquebisbe de Barcelona, ha visitat el Seminari, les nombroses referències al tema en les seves allocucions, visites i homilies, o les seves primeres ordenacions (de les quals s'informa en aquest mateix número). En aquesta línia, el bisbe Ricard ha volgut tenir un contacte directe amb els seminaristes, i durant el passat mes de desembre va efectuar sengles visites a les residències del Convictori i de la Sagrera, a l'espera que ben aviat pugui visitar també la del carrer de Diputació.

EL SENYOR ARQUEBISBE VISITA LA SAGRERA.

El passat dilluns dia 10 de desembre, al voltant de dos quarts de vuit del vespre, va arribar el bisbe Carles a la residència de la Sagrera. Després de visitar la casa acompanyat per Mn. Jubany, va compartir amb tots una estona de xerrada, en què cadascun de nosaltres va fer la seva presentació.

El senyor bisbe va poder constatar la varietat dels seminaristes que componen la nostra residència, formada per persones que han exercit treballs ben diferents, amb procedències i edats ben diverses.

Ell ens va parlar del gran entusiasme que havia tingut per les Ciències, però al final el seu camí el va portar cap al sacerdoci. Va explicar-nos anècdotes dels seus anys de seminarista i va encoratjar-nos a seguir en el nostre camí, recordant-nos que el nostre exemple és bàsic per a la Pastoral Vocacional de la nostra Diòcesi.

Després tots vam anar a la capella per tal de resar Vespres, i tot seguit vam sopar. Al final vam menjar-nos uns pastissos que ens va portar el senyor bisbe, i podem assegurar que no en va quedar ni un. Un per un va anar acomiadant-se de tots nosaltres, prometent de visitar-nos una altra vegada ben aviat, i va marxar cap a la Parròquia de Crist Rei, per tal de fer-hi una visita llampec.

EL BISBE CARLES AL CONVICTORI

El dia 29 de novembre del "llunyà" any passat, vam rebre al Convictori la visita del bisbe Carles. Mentre els alumnes d'Introductori ja pensàvem que arribaríem tard a la tornada de la nostra sortida a la "Cova" de Manresa, els altres de la casa ja començaven a fer els últims preparatius per la visita.

En arribar l'arquebisbe amb els seus dos acompanyants (Mn.Ciuraneta, el seu secretari, i el xofer), tothom li va presentar els seus respectes i va ser llavors quan, acompanyat pels "caps" de la casa (Mn.Ramon Prat, Mn.Francesc Prieto i Mn.Gaspar Mora), va fer la visita turística per tota la residència (esperem que no hagués vist la meva habitació).

Tot seguit, i després de saludar també les "aus", vàrem anar a la capella a resar les Vespres, presidides pel senyor bisbe. A continuació va venir el sopar, una mica més acurat que no els de sempre, però sense sortir-se de la normalitat.

Va ser després, a la llar, on ens vam reunir tots. Després de parlar durant uns minuts sobre com havia crescut Barcelona en els últims anys, ens disposàrem a fer una petita biografia de cadascú de nosaltres (de tant fer-ho, ens ho sabem de memòria).

Allò potser més destacable va ser l'explicació de Monsenyor Carles del seu treball a Barcelona en comparació amb el que feia a Tortosa; que té tanta feina com allà, però amb la diferència que la grandària d'aquesta diòcesi fa més difícil el contacte amb la base de l'Església (parròquies, comunitats, etc.). També va fer un elogi del treball que s'està fent i es va mostrar amb la intenció de realitzar totes les visites que poguessin cabre a la seva apretada agenda.

Per part nostra, vam treure la grata conclusió que el bisbe Carles és una persona molt familiar i oberta que demostra molt apropament (fins i tot a algú se li escapà i li va parlar "de tu"). En definitiva, tots contents esperant poder mantenir amb regularitat el contacte amb el pastor de la nostra diòcesi.

ORIENTACIONS PER A LA PASTORAL DIOCESANA

Aquest és el títol de la xerrada que ens va oferir el doctor Ricard Maria Carles,a la trobada diocesana de preveres del passat dia 2 de Gener,de la que us oferim alguns fragments:

1.-IDENTITAT

a. font de l'autèntica renovació eclesial

L'Església,guiada pel Papa Joan Pau II,sent la necessitat d'un recentrament,d'una refundació redical de l'experiència creient de tots els fidels en relació amb la vocació universal a la santedat. No serveixen per a res els programes i les estructures si la sal perd la capacitat de salar.

Aquesta vocació demana un procés de contínua conversió de vida,essent conscients de les nostres fragilitats,de la nostra misèria.

b. superar el divorci fe vida

Ajudar a prendre consciència del propi baptisme i la novetat de

vida que porta,perquè creixi i es manifesti Crist en tot batejat.

Com més és el resultat de la donació al Déu que ens crida,més clarament i conscient es viu la identitat cristiana catòlica.Aquesta és la nostra identitat profunda que ha d'imprimir forma a tots els aspectes de la nostra vida.

c. identitat com a coherència

Tots els membres del Poble de Déu hem de manifestar una coherència fe vida.Cal tenir presents les exigències personals de la fe en la vida diària per assolir una síntesi vital entre Evangeli i vida.

El nostre objectiu és créixer vers una fe més íntegre,més conscient i madura,més clarificada i arrelada,més consequent en la seva projecció vers la vida.

d. amb un tarannà esperançat

La pregunta que hi ha en el fons de

moltes de les nostre desesperances és:«malgrat tot el que sé de mí i dels altres,he de llançar me en braços de l'esperança»?

Qui no espera res dels altres acaba odiant los.Qui no espera res de si mateix acaba autodestruint se.La vida es construeix sobre l'esperança.

L'Evangeli de Jesucrist aporta als homes d'avui quelcom fonamental per a poder viure la vida amb **plenitud**.

e. propostes

Cal consolidar una pastoral que.

Susciti cristians joiosos de ser ho,ferms en la fe,capaços d'interpelar des de la fe la cultura actual;

ajudi a fer la fe més definida davant els altres,evitant una fe i una identitat vergonyant.

A un nivell més concret:

atendre els preveres: les seves necessitats espirituals, pastorals i materials;

cultivar les vocacions sacerdotals i d'especial consagració entre els joves;

valorar i revisar,si cal,la marxa dels seminaris;

atendre els religiosos i les religioses per a la seva participació en la pastoral diocesana;

revisar,des de l'experiència actual,les missions que tenen encomanades els diaques permanents,com també el seu estatut.

atendre la formació permanent dels laics.

valorar i revisar,si cal,els moviments i les associacions.

2.-COMUNIO

a. Església,misteri de comunió.

Una segona línea és la d'una renovada sensibilitat i educació per a recuperar un ferm i joiós sentit de pertinen-ça a l'Església com a misteri de comunió.

La comunió és un do que ha de ser acollit i aprofundit en la veritat i en la caritat,significada i garantida per la comunió efectiva amb els bisbes i amb el successor de Pere,el Sant Pare.

Totes les comunitats eclesials han de realitzar,testimoniar i comunicar aquest misteri de comunió que constitueix l'Església.

b. comunió en l'Església diocesana i amb ella

La consciència de la unitat eclesial es viu mitjançant la incorporació afectiva i efectiva a la Diòcesi.

Enrobustir la comunió de la nostra Església diocesana reclama enfortir la consciècia de corresposabilitat de tots els seus membres en la vida i la tasca comunes.Caldrà ajudar tots perqué descubreixin el seu lloc en l'Església i hi exerceixin la sava responsabilitat.

Cal tenir **cura dels lligms** que ens uneixen a l'única Església de Jesucrist.Subratllant la necessària escolta obedient i oberta a les directrius d'aquell qui és el vincle d'unitat per a tota l'Església,el Sant Pare.Com també l'obertura a les necessitats de l'Església en altres parts del món.

c. propostes

aprofundiment en el misteri de la comunió eclesial com a do que cal demanar constantment i coma tasca que cal realitzar.

valoració de tots els carismes al servei de la utilitat comuna.

estímul del diàleg entre grups amb diferents concepcions d'Església o formes de construir la.

promoció de la relació i el treball de comunitats,moviments,associacions i grups.

coordinació de l'acció pastoral...

A un nivell més concret:

accentuar la diocesaneitat teniny en compte les exigències d'un sa pluralisme.

formar els consells Presbiteral i Pastoral.

reestructurar els organismes centrals diocesans i dona prioritat a la coordinació dels quadres directrius a partir de les estructures pastorals ja consolidades.

delimitar l'àmbit de responsabilitat de la zona i el de l'Arxiprestat i la **missió del Vicari Episcopal de zona i de l'Arxiprest.**

revisar alguns límits parroquials i la redistribució dels preveres.

confeccionar l'elenc dels serveis pastorals bàsics.

continuar i acréixer l'acolliment i integració dels religiosos i de les religioses en la vida diocesana.

3.-EVANGELITZACIO

a. una Església per al món

Una Església per al món però des del que és més propi d'ella:l'Evangeli com a anunci i proposta de novetat de vida des de la comunió dels deixebles de Jesucrist.**La identitat profunda i la comunió són la garantia i l'impuls de la presència de l'Església** en el si dels pobles i per al vigor del seu anunci evangèlic.

b. una nova evangelització.

Convertir se en subjectes d'aquesta nova evangelització comporta, per cadascun dels fidels com per les comunitats cristianes,sacsejar les pròpies inèrcies,endormiscaments i distraccions, exigir una autenticitat d'experiència cristiana,sortir a l'encontre de totes les necessitats de l'home,atendre a les peticionbs de grans ideals de vida.

Donar **testimoniatge** de la fe demana fortales per a confessar verbalment la fe en molts ambients, i per confessar la per mitjà del testimoni de la pròpia vida.

c. reptes de la descristianització.

L'anunci missioner de la Bona Nova és més necessari a causa de les situacions de descristianització ferquents als nostre dies.

Ens ha de fer sagnar la nostra consciència de creients que la poca coherència de les nostres comunitats i de les nostres vides,amb l'Evangeli,impedeixin que l'Evangeli atregui cap a la casa del Pare més germans.

d. Església diocesana en estat de missió.

Es necessari posar nos en estat de missió.Caldrà dirigir la nostra atenció vers l'evangelització,tent dels sectors insuficientment evangelitzats dins de la mateixa comunitat,com d'aquells sectors humans d'on l'Església està particularment absent.

e. Evangelització de la cultura.

Ha de fer se cultura,que és l'horitzó des del quat els homes pensem,orientem i construim la nostra vida.Per això una evangelització que no arribi aquesta dimensió de l'Existència humana serà sempre superficial i incomplerta.

Això comporta aconseguir una síntasi vital entre Evangeli i cultura als nivells més amples i influents possibles.

f. Evangelització i transformació social.

Com a part important de la vida cristiana i com a part important de la missió evangelitzadora cal potenciar la promoció de la justícia,de la caritat i de la solidaritat amb els més pobres,atenent a les situacions personals i als aspectes estructurals.La comunitat cristiana necessita ser reconeguda com a servidora dels pobres i donar així testimoni de Jesucrist.

g. propostes.

Ens hen de proposar:

promoure la catequesi d'inspiració missionera per als adults.

acolliment i acompanyament responsable dels allunyats que s'apropen a l'Església amb motiu d'algunes celebracions litúrgiques.

promoció i suport d'aquells moviments i associacions seglars la finalitat dels quals és impregnar d'esperit cristià la societat.

valorar i aprofitar tots els aspectes de la pietat popular com un camí important per a evangelitzar.

donar suport a les persones i institucions presents en el camp de la **marginació.**

En un nivell més concret caldria:

enfortir l'opció preferent pels pobres i pels marginats.

mantenir el principi pastoral que la parròquia és una eina valuosa per a evangelitzar.

unir parròquies per a l'Eucaristia i **agrupar-ne** per a l'evangelització.

convertir algunes parròquies en centres acollidors (acolliment espiritual i material).

atendre el món obrer,universitari i escolar.

atendre als mitjans de **comunicació.**

HOMENATGE AL CONVICTORI

per: Joan Manel Serra

El passat dia 2 de desembre la comunitat de la parròquia de Santa Maria del Remei, a Les Corts, va celebrar el seu trobament anyal; hi varen ser convidats el senyor arquebisbe, Ricard Maria, i tota la comunitat del Convictori, veïns de la parròquia, als quals es feia un especial homenatge.

El senyor rector, Mn. Francesc Tena, ens va donar la cordial benvinguda a tots i ens va recordar que per Les Corts hi han passat nombrosos homes sants, com **Mossèn Pere Tarrés, el beat Josep Manyanet o Sant Joan Bosco,** entre altres, i que, per tant, també ho podem ser nosaltres. Per què no?, va preguntar.

Després de les presentacions dels diversos grups parroquials, introduïts per Mn. Francesc Raventós, Mn. Tena va explicar que, així com l'any anterior s'havia fet un homenatge als capellans jubilats de la residència Sant Josep Oriol, enguany l'homenatge es feia als seminaristes del Convictori, i va donar la paraula a Mossèn Ramon Prat, rector del Seminari de Barcelona, perquè expliqués el que és aquesta residència.

Mn. Prat va dir que, **originàriament, els convictoris van ser creats en temps de Pius XII, com una institució on els capellans, tot just ordenats, convivien durant un any per no sofrir un canvi massa ràpid en sortir del Seminari. Però després del Concili aquesta pràctica va deixar d'existir i el nostre "Convictori" es va convertir en residència dels seminaristes que entren, els quals hi fan els primers anys de seminari, en una convivència molt familiar.**

Va explicar, també, que **el primer curs és un curs introductori, en el qual es pretén entendre i discernir la vocació sacerdotal i que, per tant, és un "any clau d'arrelament"** en què es cuida l'aspecte d'iniciació a la pregària i a la litúrgia, així com el servei als pobres amb la col-laboració que els seminaristes fan al Cottolengo i al Centre d'acolliment de Sant Joan de Déu, a les Rambles.

Mn. Prat va acabar dient que tots al Convictori estan molt contents d'estar a Les Corts i va demanar que un dels seminaristes expliqués el seu procés vocacional als reunits.

Aquest seminarista fou en **Xavier Aymerich,** el qual va començar el seu testimoni dient que els orígens de la seva vocació estaven en **"una família que havia viscut els valors de l'Evangeli",** i que l'experiència decisiva va ser el conèixer, durant els seus anys d'Universitat civil, l'estil de vida compromès del clergat diocesà i dels militants del moviment de la JOBAC. En les seves paraules: **"vaig descobrir un Jesús diferent, més real, amic, encarnat; un Jesús que denuncia la injustícia, un Jesús que ens crida a fer un món millor; era un projecte de vida engrescador que em demanava una resposta".** Acabada la carrera de Filologia Catalana, va decidir, després d'un temps de discerniment, entrar al Seminari; però explicà que no va ser amb massa seguretats, **sinó sols amb la intuïció que allò era el millor camí a seguir, i posant-se en les mans de Déu.** Va acabar dient que, després d'un any, estava satisfet de l'opció que havia pres i que n'estava més segur **ara que quan va començar.**

A continuació Mn. Tena va donar la paraula al senyor Arquebisbe, el qual **va felicitar en Xavier per l'opció que havia pres i va recordar a la comunitat que el testimoni del seminarista havia acabat amb les paraules: "em sento feliç".** Va assegurar als presents que, si els joves seminaristes treballen per ser bons capellans, seran plenament feliços i que, per tant, els pares no han de tenir por que els seus fills segueixin aquest camí.

També va felicitar la parròquia per **realitzar abundosament tot allò que és important per a una comunitat cristiana: compartir l'Eucaristia, la Paraula de Déu i els béns.** Però va recordar que **sempre es pot evangelitzar més i santificar més,** i va demanar que la parròquia fos "propagandista de la vocació sacerdotal", exercint la seva vocació a la santedat amb "il·lusió, esperança i renovació, cercant sempre el que és millor".

Tot seguit es va obsequiar cada seminarista amb un exemplar del llibre que explica la biografia de Francesc de Paula Castelló i Aleu, un gran jove cristià i màrtir del nostre segle.

A continuació es va celebrar una Eucaristia solemne; en l'homilia monsenyor Carles ens va recordar que Déu ens estima tal com som, però que ens desitja millors; i que és amb la confiança i l'amor que podem deixar que Déu faci de nosaltres, com l'argila en mans del terrisser, allò que voldria que fóssim.

Després de la Missa es va servir coca i vi a la plaça de l'Església, on vàrem poder contactar amb alguns feligresos.

Tot plegat va resultar ser una experiència certament enriquidora. Agraïm del fons del cor l'homenatge que se'ns va retre, i també **agraïm la presència del senyor Arquebisbe i les seves paraules encoratjadores.**

UN MISIONERO ENTRE NOSOTROS.

per: Josep Baena

A finales del año pasado, Angel Floro, misionero en Zimbabwe, estuvo compartiendo unos días con nosotros, en el Convictorio.Angel, manchego de nacimiento de un pueblo de Albacete, es sacerdote diocesano, miembro de I.E.M.E. (Instituto Español de Misiones Extranjeras).Ha estado 23 años dando su vida en la antigua Rhodesia.

Así, estuvimos pasando una agradable velada con Angel donde, gracias a una charla que nos brindó y a un pase de diapositivas, pudimos deleitarnos con sus experiencias misioneras.

En el año 1965 se marchó a Rhodesia. Hacía poco que este país había logrado su independencia. Ian Smith proclamó unilateralmente la independencia para consolidar el poder de la minoría blanca y realizar una política de discriminación racial.

"Dividieron el país en dos partes, la parte mejor fértil se lo quedaron los 150.000 blancos y la otra mitad, menos productiva (montañas, zonas desérticas...) para los 6 millones y medio de negros (actualmente son 9 millones). Fueron prácticamente expulsados los negros asentados en tierras fértiles por los blancos, hacia lugares plagados de mosca tse-tse, enfermedades, dejando sus casas , sus animales. Sitios con muchas selvas, no habnía agua, no habían escuelas, no habían carreteras, clínicas; mucha malaria, mucho paludismo..." nos dice Angel.

Estalló una guerra de seis años por el gobnierno discriminatorio de Ian Smith (recordemos que los blancos eran un 6% de la población).

... Murieron unas 80.000-90.000 personas.25 misioneros fueron asesinados y de seis obispos, uno fue asesinado y otro expulsado. Sacerdotes encarcelados y expulsados. Muchos estaban expuestos a las mismas, a la guerra. Fueron del ejército con el fin de desprestigiar a los guerrilleros de las matanzas de los misioneros, delante del pueblo. Un catequista de mi misión fue enterrado vivo, otros quemados vivos. Fueron acusadas dos monjas y metidas en la cárcel por esconder a guerrilleros..." nos comenta Angel con un aire de indignación.

La presión guerrillera, el cerco internacional y de los estados africanos, así como las sucesivas condenas de la O.N.U. condujeron a la minoría blanca a negociaciones.

Tras un intento de propiciar al líder moderado de color obispo Muzarewa, los acuerdos de Londres (1979) sellaron el alto el fuego, el retorno de la tutela británica y la celebración de comicios libres, que dieron una amplia victoria al Z.A.N.U. de Robert Mugabe, convertido en primer ministro del nuevo estado de Zimbabwe (1980).

Angel nos habla del ppel que tuvo la Iglesia en esos momentos delicados de la guerra y después de ella: **"La Iglesia en su inmensa mayoría ha estado en contra de la discriminación, a favor de la independencia. En aquellos momentos todo estaba censurado. No había medio público que pudiera decir la otra cara de la moneda. Se trabajó a todos los niveles de comunicación social y sobretodo por la comisión Justicia y Paz se elaboraron unos dossieres de toda la información del país y se sacaban fuera del país, y Amnistía Internacional los publicaba y todo el mundo se enteraba. Todo esto hizo que el gobierno desde la independencia agradeciera la labor de la Iglesia durante aquella época. Actualmente la Iglesia está muy bien. Se está trabajando y colaborando con el poder. Se está trabajando, lo que aquí se llamaría Cáritas. Pero va más allá porque está envuelta en muchos proyectos de desarrollo, sociales, ayuda a la mujer, no se queda sólo con la ayuda a los necesitados...".**

La diócesis de Hwrange, en la que Angel ha estado trabajando hasta el año 1988, tiene una superficie de 70.000 m2; en un distrito de 17.000 m2 y 300.000 habitantes, con cuatro misiones. Después de la guerra no había ninguna escuela pero ahora el número es de 60. Hay provincias que no han tenido luz hasta el año 1988 y el año pasado se ha empezado a esfaltar sus calles.

Nos explicó nuestro amigo misionero la organización de las comunidades, utilizando un lenguaje sencillo y bonachón: **"... Visitaba a cada comunidad cada tres meses. El "Consejo de Comunidad" te presentaba como iba la comunidad. El comité era elegida cada dos años, estaba formado por responsables de las pequeñas comunidades cristianas o barrios, algunos catequistas, los delegados de los misterios de laicos, el delegado de Justicia y Paz, el delegado de social y desarrollo y luego hay tres grupos (toda la juventud, las mujeres y los hombres). El "Consejo de Comunidad" es la autoridad suprema, es el coordinador de todo... Cada comunidad se preocupa que tenga sus ministerios (litugia, de la palabra, de los enfermos, de los funerales...)... Nosotros jamás hacemos una lectura que no sea la del Evangelio, ellos, aunque la mayoría son analfabetos, buscan algún jóven para que se encargue...".**

Después, el sacerdote misionero fue respondiendo a las preguntas de los seminaristas curiosos. Referente al I.E.M.E. nos comentó: **"Creemos que debe haber un presencia del sacerdote diocesano... pero hay pocas diócesis que tienen misión diocesana... Organizamos convivencias (unas en septiembre y otras en Pascua) para presentar la vida y la problemática de las Iglesias del tercer mundo y para sintonizar más con esta Iglesia Universal y vivir nuestra dimensión misionera en nuestra vida y poderla llevarla a nuestras comunidades.Esa es la razón de nuestras visitas a los seminarios o clero y de las convivencias que están abiertas a todos los seminarios de España... Hace diez o doce años que cerramos un seminario misionero nacional porque, si somos sacerdotes diocesanos, no vemos sentido que vengan seminaristas y sacarlos de las diócesis; deben continuar como seminaristas en su diócesis, queremos que se ordenen en su diócesis y estar un par de años para integrarse más en el prebisterio y en la problemática de la diócesis. Y entonces los que deciden marchar de misiones, nosotros les llamamos y vienen a Madrid un año y hacen un curso de preparación misionera...".**

También Angel nos habló de las tres teologías en Africa: "...A las Iglesias africanas debemos tratarlas con tacto porque son muy sensibles, siempre nos han creído colonizadores... por esta razón hay una teología de la inculturación... La teología de la liberación se vive en diferentes contextos y situaciones que en latinoamérica... Hay otra teología negra que ha surgido por el "apartheid"...".

Ahí queda la experiencia de un hombre que ha optado por un estilo de vida misionera: opción por los pobres, inserto en la Iglesia y Prebisterio local, de forma transitaria y subsidiaria, colaborando en la promoción y desarrollo de los pueblos, y siempre actuando en favor de la Paz y la Vida. Si alguno está interesado se puede dirigir a la siguiente dirección:

I.E.M.E.

Seminario Nacional de Misiones
Ferrer del Río, 17
28028 Madrid (España)
Telf. (91) 2452342-2568427

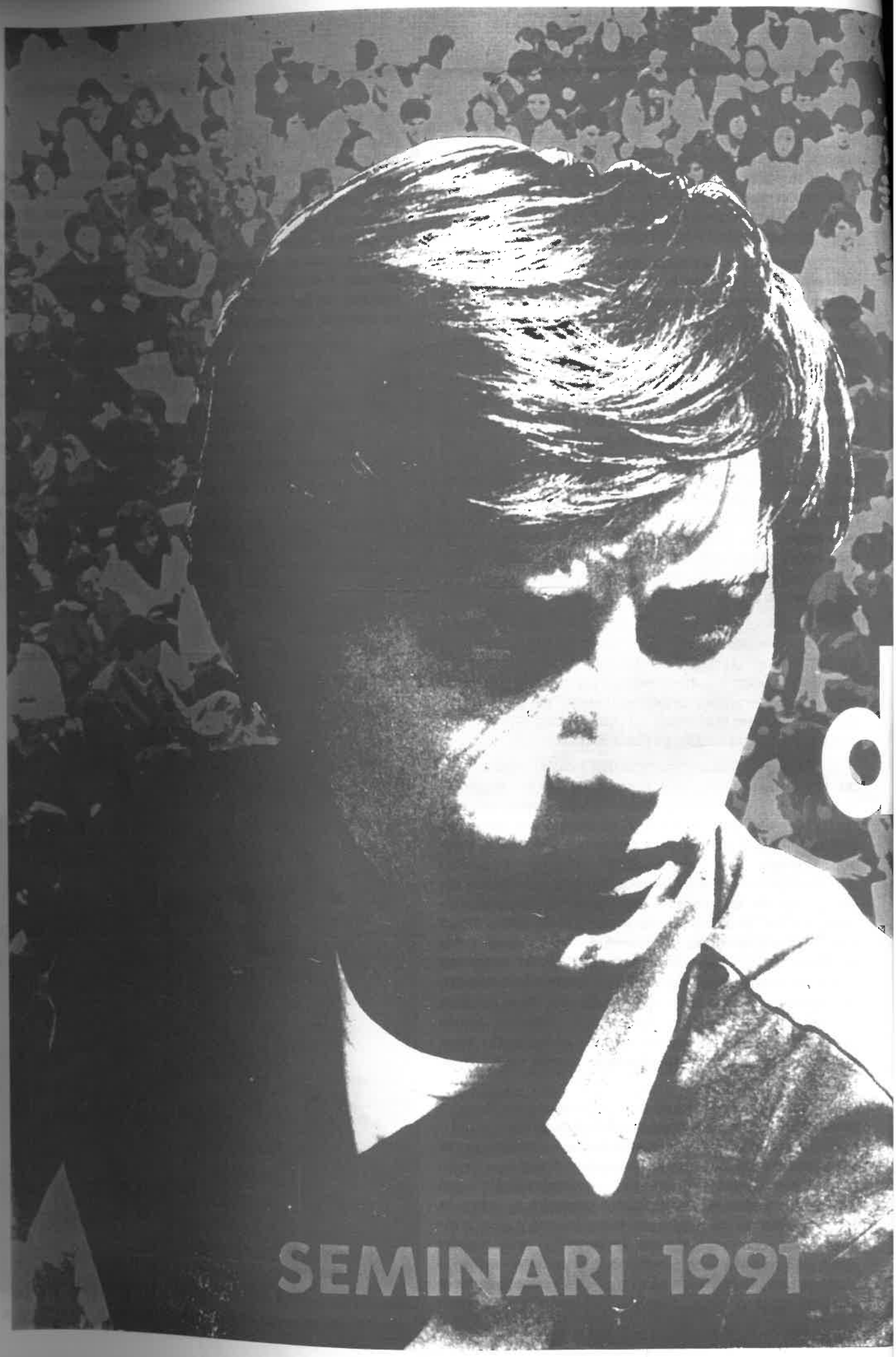
SEMINARI 1991

Tota la vida al servei els germans

UNA REFLEXIÓN PROFUNDA SOBRE LA SEXUALIDAD

Mn. Gaspar Mora y la campaña sobre los preservativos

per: Víctor Martínez

Eran las cuatro de la tarde. No voy a decir que hiciera calorcillo, pues hacia frío, pero si que "hacía" un sueño terrible como en aquellas tardes de verano, donde la comida y el calor te invitan más al descanso que a la actividad. Pero hoy, teníamos una oportunidad excelente de que el moralista de la casa, mossèn Gaspar, hablara en exclusiva de la dichosa campaña de los preservativos, que ha invadido nuestros canales de televisión (que despues de "Cristal" sólo nos faltaba ésto) y nuestras cabinas telefónicas públicas de la calle. Si lo del sueño era poco, peor fue ver entrar en la sala a mossèn Gaspar con tres enormes libros, (ríete del Quijote) que acabó de dejar el ánimo a ras de suelo. Pero no os creais, que tambien fue interesante, pues hay una forma, una posibilidad, de entender la sexualidad de manera cristiana. ¿Qué cuál es? Vereis. Hagamos un poco de história, pues el problema de la sexualidad existe desde siempre y ya Nuestro Señor habla del matrimonio y dice que del divorcio ni hablar (Mt. 19, 3 12).

La Iglesia ha mantenido que la sexualidad y el matrimonio estan orientados hacia la procreacion y la educacion de los hijos. Esta es su finalidad y esta de acuerdo con uno de los dos grandes instintos de la especie humana: el procurarse alimento y la continuación de la especie. No es cierto que mucha gente dice que la Iglesia ha dicho: "cuantos más hijos mejor y toda relacion sexual es para tener un hijo". No, no. El matrimonio tiene una funcion primaria, que es procrear, naturalmente, pero tambien tiene otras de secundarias (como es la de ayudarse mutuamente, por ejemplo) que actuan a favor de la primaria y envuelven la vida matrimonial. Si nos trasladamos ya a este nuestro siglo XX, tenemos que Pío XI publica una encíclica alrededor de los años 30, en un momento que esta en boga el pensamiento de Freud y otros grandes pensadores. Y en ella acentuando la doctrina tradicional, empezara a hablar ya del "amor" que hasta ahora no había aparecido en ninguna parte, pues antes la gente no se casaba porque se quería, sino que se quería porque se casaba. Su sucesor Pío XII aún dió un paso más, aceptando el control de la natalidad. Aceptó el hecho subrayando el método, es decir, permitio el uso del control natural: la mujer tiene un periodo no fertil dentro de su ciclo menstrual. El Papa lo aceptó porque respetaba el proceso de la naturaleza biológica. Aquí vino uno de los grandes interrogantes que ha traído "cola"; pues dentro del matrimonio ya se podian tener relaciones en un momento en que la mujer no era fertil, sabiendo el matrimonio que no era fertil y precisamente buscando que no fuese fertil. ¡Ah, carambal, ¿no habiamos dicho que la sexualidad se orientaba a la procreación? Más tarde, en el Concilio Vaticano II, se distinguieron dos niveles: el concepto de sexualidad y matrimonio; y, el control de la natalidad y especialmente el método. Pablo VI no permitió hablar del segundo punto y afirmó que ya designaría una comisión que trabajara el problema despues del Concilio. De esta manera, el Concilio se centro en el primero de los niveles y podemos encontrar en la "Gaudium et Spes" (48) esta afirmación: "el matrimonio es la intima comunidad de vida y de amor". ¡Ah!, esto lo cambiaba todo, pues habla más del amor, como este amor tiene muchas formas de expresarse dentro del matrimonio, que entre ellos uno era el de la sexualidad, que fomenta y desarrolla el amor, y que bajo este punto de vista, el acto sexual es puro, casto y sano.

Como podeis ver, esto significaba la revolucion, pues el acto sexual ya no servia sólo en funcion de la procreación, sino que ahora, poseía dos grandes ambitos: el de la procreación y el del amor. El segundo punto fue tratado en la Enciclica "Humanae Vitae" (1968), después de grandes discusiones. El gran tema que podemos extraer de aquí es la afirmación que "la sexualidad expresa el amor y ha de estar abierta a la procreación", por lo cual, los medios artificiales de control, al no respetar los ciclos naturales, no son aceptados, ya que no estan abiertos a la procreacion, sino que la evitan. Unos años despues (los 80), se escribe, a cargo del Papa Juan Pablo II, una nueva enciclica, "Familiaris Consortio", donde anuncia como gran mensaje lo siguiente: "el hombre es una unidad y la sexualidad no es un acto mecanicista, ni un instrumento, sino que es una donación, es el hombre integro el que se debe dar a su mujer (y viceversa) y debe haber una unidad espiritual y fisica. Es el hombre entero el que se debe entregar".

Si la persona no esta integrada, si el acto sexual no es biologicamente completo, la union es inaceptable, es una mentira, esta engañando, fingiendo, y destruyendo la verdadera donacion sexual. Por tanto, la reaccion de la Iglesia frente a esta campaña es negativa, porque destruye el acto sexual integral del ser humano, hablando únicamente, de la sexualidad mecanicista, sin tener en cuenta que con ella se ha de integrar todo el ambito humano: una persona que ama a otra y se entrega.

Si rompemos esto, ayudamos a corromper aun mas de lo que lo está, la sexualidad. La campaña debería ser mucho más instructiva para que las relaciones entre las personas fueran más de entrega y de respeto.

L'ESGLÉSIA UNIDIRECCIONAL

per: Miquel Àngel Pérez

L'altre dia, a la parròquia, comentàvem el fet de ser cristià en el món d'avui a Barcelona.Tothom estava d'acord que no és cap ganga presentar se als altres com a creient practicant dins l'Església.

Es diu que els catòlics tenim mala premsa: les nostres creences són mal interpretades i les nostresd accions amagades. Total, que podem semblar per a molta gent d'aquesta sociedat un zero a l'esquerra.

Davant d'aquesta situació, em qüestiono on s'amaga el dimoni responsable. I penso que el tenim bastant repartit: d'una banda les informacions sobre l'Església són parcials i tendencioses per part dels mitjans de comunicació; els poders polítics sembla que de l'Església només volen treure'n profit quan els interessa; i el missatge de l'Evangeli es troba en molt punts a les Antípodes del pensament i la mentalidad actuals.

Però, d'altra banda, els cristians també tenim part d'aquest dimoniet. Ens trobem en un món canviant i secularitzat, on els esquemes pastorals de fa uns anys ja no serveixen. Som un grup minoritari i tenim una força molt limitada; el nostre àmbit d'influència, encara que important, ja no és el de fa uns anys. Davant aquesta nova situació calen nous esquemes, i mirar el passat nostàlgicament, amb desig restaurador, penso que és enganyar nos.

Diuen que hem passat d'un món basat en el manar obeir a un altre basat en el diàleg, i és això el que jo trobo a faltar en l'Església. Em fa por que tot el pes del magisteri, de les declaracions públiques de l'Església, el tinguin gent que viu una mica allunyada de la realitat pastoral de cada dia, i això ja que hi hagi separació entre la doctrina o ensenyança oficial i la real que es diu a la gent. I així tenim dos realitats, que poden provocar una certa esquizofrènia; al final, qui paga tot això són els cristians compromesos d'acció directa. Per això m'agradaria més diàleg, que aquells que tenen el govern de l'Església "connectin" i s'expliquin més bé, i així tots treballar millor per la tasca comuna: portar al món d'avui el Regne de Déu.

Grup de Revisió de Vida de Seminaristes

per Miguel Àngel Pérez

Aquest curs ha començat el seu caminar un nou grup de revisió de vida de seminaristes, amb molta il.lusió i esperança.

Ens hem decidit a formar lo perquè pensem que és una eina útil en la nostra formació, tant humana com sacerdotal; un lloc on compartir els nostres anhels, les nostres realitats, les bones i les difícils, i amb el desig d'aprendre tots una mica de tots i així també recobrar nos mútuament en els nostre processos. Amb l'ajuda del consiliari, esperem anar prenent compromisos seriosos davant la vocació i l'estil de vida que hem escollit en el nostre servei a l'Església.

Com a grup d'amistat i recolzament, té també una altra perspectiva, mirant el futur: si Déu vol, quan serem sacerdots diocesans, cadascú en la seva parroquia, esperem que el grup encara continui, amb la seva tarea educativa, de compromís, d'ajuda mútua.

Així que, davant aquesta experiència positiva, animem aquells seminaristes que encara no s'han decidit a formar grup, ja que tots necessitem l'ajuda dels altres en la nostra formació.

Poema a MONTSERRAT

per: Josep Baena

Sempre és bonic i interessant aprofundir en la bellesa de les lletres i frases gramaticals, a la recerca d'un missatge que ens faci pensar i reflexionar. En el seu moment ho vaig escriure per a una persona que vaig admirar per la seva senzillesa. Ha passat els temps i ara m'agradaria, amb motiu de la nostra trobada tradicional del principi d'any a Montserrat, fer extensible aquesta poesia que és de tots:

TUS PIEDRAS HABLAN, MONTSERRAT

Tus piedras hablan, Montserrat,
como el ruido del rio al pasar.
Tu misterio da esplendor
la fe de muchos en el Amor.

Unos, un simbolo de cuatro barras;
otros, ser cristiano sin más.
Todos, formar una gran familia
y cantar tu himno con alegria.

¡Montserrat! extiende tus manos.
¡Montserrat! grita que somos hermanos.
Tú, Virgen, para que seamos fructíferos.
Tú, Morena, sin ningún tipo de prejuicios.

Montserrat, te adornan con publicidad,
pero en Ti no se empaña la humildad.
Muchos vienen atraidos del turismo,
y se van bañados de altruismo.

Tus piedras hablan, Montserrat,
y cómo hablan, como el silencio de Dios
en la eternidad;
como Cristo clavado en la cruz
para que veamos en nosotros una luz.

Conferencia de Leonardo Boff:

ALFONSO COMÍN Y LA RESTAURACIÓN DE LA PALABRA EN LA IGLESIA

por: Ferran Moreno

Es necesario alguien que interiorice y manifieste lo que cree, un militante.

Cuando se cree en algo se habla con pasión.

La pobreza no es propia de la naturaleza. Es fruto de relaciones sociales. Se ha de combatir la pobreza para recuperar al hombre.

El cristianismo es una ola de generosidad que no ha de solucionar el problema. Se ha de estar con ellos y desde ellos. Construyendo una sociedad desde ellos, una sociedad de igualdad.

Experimentar la experiencia de los pobres para a partir de ahí construir.

Esto le hace ser maxista, eternamente marxista (aunque para algunos sea una blasfemia). A pesar de caer muros el nmarxismo siempre ha de estar ahí por su preocupación de los pobres.

Alfonso absorvió el marxismo, lo dirigió y lo transmitió. Y no por ello el cristianismo pierde su esencia. El ser marxista le ha hecho ser más cristiano, tener más fe.

El marxismo es además un instrumento de ayuda porque explica las relaciones económicas, así como todos los hilos que hacen que esta sociedad sea como la tenemos.

"La crítica al marxismo se ha de hacer con cuidado" (Mounier) debido a los valores que defiende.

El cristianismo ha de ir a las calles, sino no revela su mensaje liberador. Si no predicamos el Jesús liberador, no predicamos el cristianismo de los discípulos.

El cristianismo es mala noticia para el rico. Lo pasa mal leyendo Lucas y el Sermón de la montaña.

Lucas 4. El evangelio es liberador cuando se transforma en la acción de dar de comer. No sólo darle pan, sino crear condiciones socialesd que le permitan tener lo necesario.

-Su dimensión mística: No es la mística de los ojos cerrados, también necesaria, sino la de los ojos abiertos. Es la mística de las grandes motivaciones, sueños, que van más allá de la historia personal de uno. Es más que Dios es sentir a Dios, sino se siente es un ídolo. Y aquí entran las grandes motivaciones. Esta dimensión mística es la capacidad de creer más allá de los hechos. Dios muchos lo tienen en los labios y no en el corazón porque Dios se ha de sentir pues es justicia, solidaridad, amor. Esta mística es reconstruir la palabra de Dios. Esta mística es la de la palabra, la del grito, la voz del grito porque tenemos la certeza que él nos escucha. -Símbolo: No necesitamos teologías, tenemos muchas. La teología simplemente sirve para decir que somos capaces de explicar lo que creemos, para decir que somos listos. Nos guiamos más por personas-- símbolos, cuya vida es toda un discurso. La de Alfonso lo es porque nos reunimos después de diez años. "Los símbolos hacen pensar" (Paul Ricard). Alfonso se ha

hecho símbolo de los cristianos comprometidos y solidarios. Ama la tierra, tiene fe en ella. Ama al pobre, por el pobre, se deja interperlar.

El peligro más formidable es la cabeza humana, sin ella no se habrían ingeniado todo el armamento que poseemos. Ha de salir del corazón. El poder quiere meterlo en nuestra cúspide. ¿Qué sentimiento tiene hacia los ricos y poderosos? Mi primer sentimiento es el Magnificat. El rico es en medios de vida, produce libertad. En el capitalismo el diálogo entre pobres y ricos es difícil. Todo el dinero no se consigue por medio del trabajo. El capital oprime el trabajo y crea lucha de clases. Desde el trabajo podemos llegar a una sociedad menos explotadora. Conocemos la lógica de las relaciones económicas que producen estas injusticias perjudiciales.

SANT ANDREU ESTÀ DE FESTA

Mil.lenari de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar

per: Xavier Aymerich

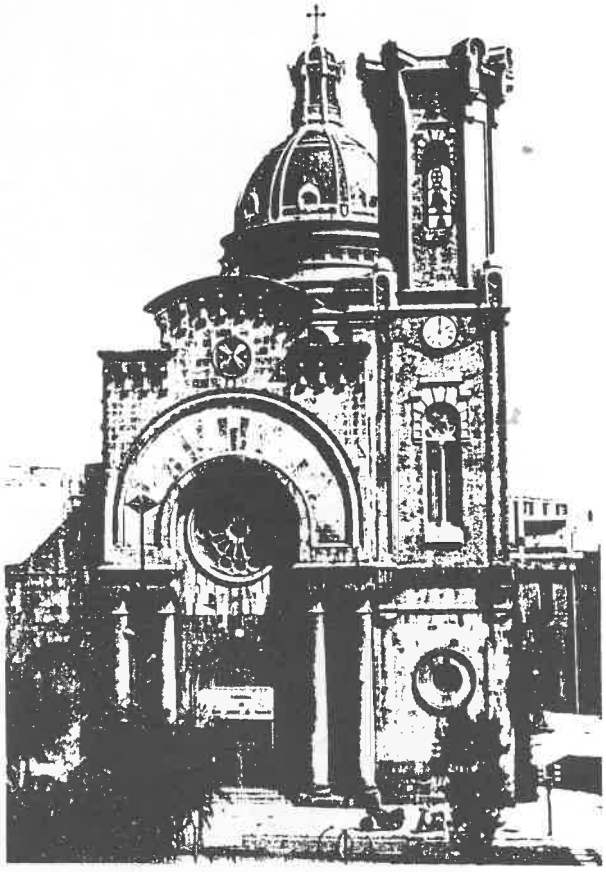

El barri barceloní de Sant Andreu és un d'aquells nuclis que conserva el regust i el sentiment de poble que havien estat abans de la seva annexió a la capital l'any 1897. Malgrat les transformacions urbanístiques i el creixement descontrolat dels últims decennis, els andreuencs mantenen la consciència de la pròpia identitat; i una prova d'aquest fet és la intensa vida social, cultural, i les associacions i entitats de tota mena que hi tenen estada. A tot això cal afegir el moment dolç que el barri està vivint en el present, amb una sèrie de fets importants com poden ser la celebració del 1r. Congrés de la Gent de Sant Andreu, la recuperació gradual de la Rambla (signe d'identitat tristament perdut el 1969) o la celebració del Mil-lenari de la Parròquia de Sant Andreu de Palomar.

Sobre aquesta última commemoració voldria esmentar el ressò que està tenint en tots els àmbits i la col-laboració i participació que hi estan tenint tots els estaments. Amb molt d'encert, la Comissió organitzadora ha volgut remarcar que qui celebra el mil-lenari és la parròquia, reafirmant així el testimoni i la fidelitat d'una comunitat cristiana que roman viva i activa, però també d'una forma oberta i encarnada en el barri, tarannà que, de fet, l'ha caracteritzada en tota la seva història. I la societat civil, des del Consell Municipal de Districte fins a l'Associació de Veïns, passant pel gruix de les entitats del barri, ha sabut reconèixer el paper que ha jugat la parròquia en la vida del poble, des del seu origen (al voltant d'una capella dedicada a l'apòstol Andreu i ja documentada l'any 990) i al llarg dels segles fins avui; atenta i sol-lícita a les necessitats de la gent (pagesos primer, obrers després), solidària i compromesa, sempre al costat del poble i present en les seves realitats. Esmentem, per exemple, la Confraria creada el segle XIV per accolir els jornalers; el Sant Crist de la Guerra dels Segadors del 1640, que era el de la parròquia; o la fundació de la Casa Asil el segle passat. Per això, el Mil-lenari de la Parròquia s'ha convertit en el Mil-lenari de Sant Andreu, del poble, de les entitats, de la gent.

La inauguració d'aquest Mil-lenari, que continuarà amb diversos actes fins el novembre del 1991, tingué lloc al temple el proppassat 21 d'octubre, amb presència del president Pujol, de l'alcalde Maragall, del cardenal Jubany, del rector Jaume Serrano i dels historiadors Joan Busqueta i Antoni Pladevall, el qual pronuncià la conferència "L'Església catalana mil anys enrera". La presència de totes aquestes autoritats, així com la massiva assistència de públic, són una mostra més de la unió i col-laboració per part de tothom en aquesta celebració, per la qual cosa tots ens hem de felicitar.

I, en plena commemoració del Mil-lenari, arribà la Festa Major, per aquest motiu enguany més sonada que mai. En l'aspecte eclesial, destaquem l'Eucaristia en honor del sant apòstol, celebrada el 30 de novembre i presidida per l'arquebisbe Ricard Maria Carles; i sobretot, la Vetlla de Sant Andreu.

Aquest Drama Sacre, que s'escenifica a l'església des del 1984, narra la vida, martiri, mort i glorificació del patró; té el seu origen en el rés de les primeres vespres del sant, la vigília de la festa, en què sembla que es representaven fragments de la seva vida, i vol recuperar la tradició del teatre religiós medieval, si bé amb una escenografia, guió i música actualitzats. Aquesta escenificació, que ha esdevingut ja cita obligada per a molta gent, andreuencs o no,

creients o no, admiradors d'aquesta peculiar mostra artística, és portada a terme pels mateixos joves de la parròquia, de l'Arxiprestat i del barri, i és motiu de complaença veure l'esforç, la capacitat de treball i la creativitat que hi esmercen; sens dubte, un signe més de vida que aporta l'Església, i en concret els seus joves, a la societat.

Per tot plegat, Sant Andreu de Palomar està de festa, i és un goig compartir-la, amb la satisfacció, sobretot, de veure-hi una Església viva i activa, que hi ha caminat des dels seus orígens, en aquell poblet del Pla de Barcelona, i que segueix avui caminant-hi amb pas ferm, en aquest barri eixamplat. Perquè aquella primitiva parròquia, ara mil·lenària, ha tingut fillada, i tenim actualment a Sant Andreu la presència de tres parròquies més (Sant Pacià, Sant Joan de Mata i Jesús,Maria i Josep), de comunitats de religioses i religiosos, escoles, grups i moviments; tot plegat, un testimoni de fe autèntica i fidel que, arrelada en el passat, mira amb esperança el futur.

Acabem repetint, en forma de pregària a l'apòstol, les paraules de la Vetlla:

"Andreu, tu que ets fill d'un poble sotmès a l'imperi, sotraguejat per les sofrences de la teva gent, seguidor fidelíssim del Crist fins a la prova extrema de la creu, pobre entre els pobres, testimoni de la Resurrecció i de la Vida: renova en la puresa de l'Evangeli l'antiga fe del nou poble, d'aquest Sant Andreu de Palomar. Força l'Església que camina per aquests carrers i places a optar per l'acció en favor dels pobres de la Terra, els únics hereus del cel. Agermana'ns en una gran família i fes de nosaltres, acostumats a la mar oberta, una comunitat oberta als altres pobles del món. Fes que entri el sol, el vent... que s'obrin les finestres i les portes perquè esdevingui de nou l'Església natural del Crist, perquè torni a ser l'Església dels pobres...

Oh, Andreu, dóna'ns la teva força, l'esperit d'amor, l'aigua que fa viure la terra de dernà, la terra de Déu; l'estrella que anuncia un Sant Andreu de Palomar ple de germanor, coronat per la pau".

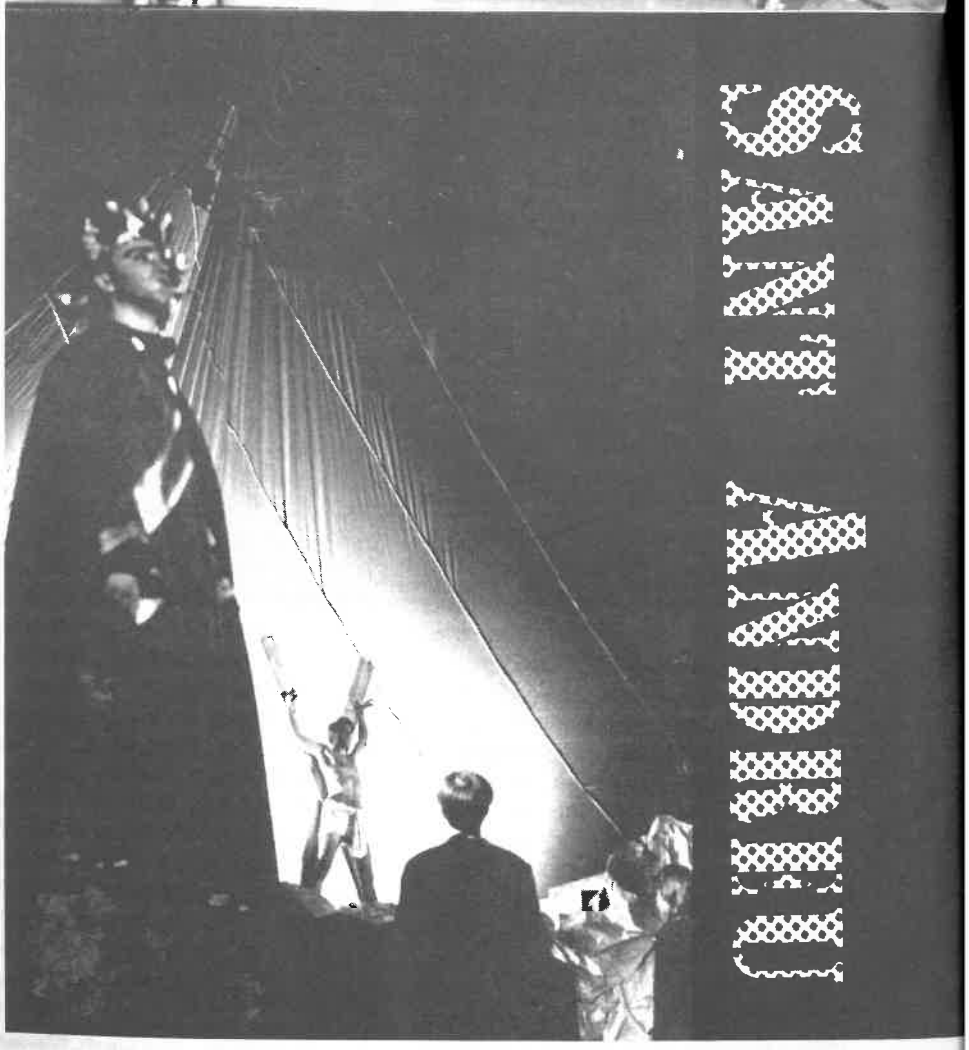

La Guerra, camí sense retorn

Acte a la facultat per la Pau

per: Enric Termes

La pau no és la simple absència de guerra, ni es redueix merament a crear un equilibri de forces oposades, ni és tampoc el resultat d'un imperi econòmic, sinó que és anomenada amb tota propietat una creació de la justícia (GS 78).

Quan llegiu aquestes ratlles no sabem com s'hauran desenvolupat els esdeveniments de la Guerra del Golf, si haurà acabat o no, qui haurà estat el guanyador i a quin preu, quants homes, dones i nens hauran mort o quedaran amb ferides, físiques o psiquiques, que els marcaran per tota la vida...

Volem sols constatar dos fets importants. Primer de tot la inclusió de forma constant en el nostre llenguatge d'una paraula de sols sis lletres arreu on ens trobem: **GUERRA.** Especialment des del passat dos d'agost aquest mot omple bona part dels espais de televisió, de ràdio, les converses amb amics, grups, veins, i fins i tot, amb gent desconeguda per a nosaltres.

I en segon lloc, i molt més important, la "febrada" de la PAU. Aquesta paraula, d'una forma molt més callada, però també molt més radicalment, ens ha guanyat.

En les nostres Facultats ja hi era present de molts dies, però va començar a ressonar amb força des del matí del dia 15 de gener. Aquell dia finalitzava l'ultimàtum que les Nacions Unides havia imposat a Irak per tal que abandonés la nació de Kuwait. Pel matí es van aturar les activitats docents per tal de celebrar l'Eucaristia tot demanant que la PAU fos present en les nostres vides i arreu del món. Com va dir Mn. Joan Enric Vives en l'homilia d'aquell dia: cal que, com demanaven els joves del maig francès, siguem realistes, demanant l'impossible, cal que fem el realisme de l'Evangeli. **Volem proclamar que l'Evangeli de Jesús és molt realista i el volem complir.** En el dia que podia començar una guerra de consequències imprevisibles volem proclamar que la pau és possible.

La guerra és sempre injusta i de consequències imprevisibles, res no pot justificar un atac. En trobavem reunits per exercir el profetisme, per pregar i denunciar les totes les guerres que assolen la terra en molts llocs, els nacionalismes agressius, l'armamentisme, que s'oposen als camins proposats per Déu. No podem callar davant les agressions de qualsevol mena o ser-ne indiferents.

Voliem proclamar el realisme de l'Evangeli de la PAU, de l'amor, amor fins i tot als enemics. Obrir-nos a la germanor de tots els homes, perquè tots són estimats de Déu.

Preguem i preguem sempre , però fonamentalment en els moments de violència, quan sembla que la raó s'ofusca. I en aquell moment, i sempre, volem pregar per la PAU, en testimoni de l'amor i la confiança en el Senyor. Ho volem tot i ho volem ara: encara és possible la PAU.

Després de l'Eucaristia ens vam aplegar un moment per tal d'aprovar un manifest en favor de la PAU i en contra de l'ús de la violència per tal de solucionar els problemes entre les nacions, entre els homes. Malgrat els desitjos de molts homes d'arreu del món finalment la guerra va començar. Però les mostres de rebuig contra aquests fets i el desig d'una PAU veritable arreu del món tampoc van callar: **manifestos, manifestacions, cadenes humanes, trobades de reflexió, moments de pregària,** i multitud de petits detalls s'han anat repetint aquests dies, aplegant creient i no creients amb un mateix desig profund, que la PAU es faci present arreu de la terra i que la guerra, la destrucció, la fam, la mort, deixin de dominar la nostra humanitat malalta. **Caldria, però, que aquesta "febrada" en favor de la PAU no sigui un fet passatger, fruit d'unes circumstàncies molt concretes, sinó que esdevingui la "malaltia" perenne de la humanitat, una malaltia que ha d'agafar-nos d'una forma especial a aquells que ens diem seguidors de Jesús de Natzaret.**

L'ENQUESTA ELS JOVES I EL PREVERE

per: R. Octavi Sànchez

L'enquesta "Els joves i el prevere" va ser presentada a la jornada que el Seminari va organitzar pel dissabte 16 de febrer, amb la presència de joves de tota la Diòcesi. Per a aquesta ocasió es publicà un fulletó amb els resultats de les gairebé 800 respostes que es van rebre. Com que els resultats són molt amples, l'equip de seguiment i coordinació d'aquesta enquesta ens vam reunir el dimecres 23 de gener i vam fer el retrat robot del capellà que surt de l'enquesta i una valoració de la mateixa.

El retrat robot de cada qüestió seria el següent:

- Què és per a tu el capellà?

Una persona que t'explica i et fa entendre la Paraula de Déu. Li ha dit sí a Déu quan l'ha cridat i s'ha posat mans a l'obra, ajudant i atenent la gent.

- El sembla que val la pena avui en dia ser capellà? Per què?

Majoritàriament es diu que sí. Perquè si et sents cridat per Déu i tu ho vols ser, i per què no? A més hi ha una gran necessitat de capellans en aquests temps de manca de valors de cristians.

- Digues 3 o 4 característiques d'allò que fa un capellà.

Celebra els sagraments. Ajuda la gent amb gran disponibilitat. El posa al teu nivell el que deia Jesús. Està al teu costat com un amic si li demanes.

- Com a jove, què és el que demanes a un capellà?

Que et tracti de tu a tu, que sigui proper, dialogant, que escolti i et trameti confiança.

- Com veus la relació del capellà amb el laic?

La majoria diu que és bona o bastant bona. Alguns creuen, però, que encara hauria de millorar.

- Per què no hi ha més joves que es facin capellans?

Perquè la societat no tira per aquí. Perquè no atreu fer-se capellà, amb tantes responsabilitats i sacrificis, quan pots viure amb més comoditats i plaers.

Qui ens ha contestat aquesta enquesta?

En la seva majoria joves (nois i noies) entre 15 i 16 anys, sobretot de Barcelona, que estudien BUP o FP i que formen part dels grups de confirmació o de la catequesi de joves.

Quina valoració fem del que es diu i demana a l'enquesta?

En primer lloc es nota molt que aquesta enquesta està feta entre joves que estan vinculats directament o indirectament amb la realitat de l'Església. Amb joves del carrer, algunes coses haurien sortit diferents. En segon lloc, que es demana molt als preveres. Se li posa el llistó molt alt. El capellà ha de ser fidel a la seva crida però no és un "superman". I per últim, hem trobat a faltar el capellà com "home de pregària". Perquè els capellans no són només uns "públic relations". Com va dir el Senyor Arquebisbe enquestat també per aquesta revista: "interioritat i caritat pastoral són dos trets ben clars dels capellans d'avui i de sempre".

TROBADA AL SEMINARI

per: Marc Jesús Venero Gómez

La imatge que va oferir el passat dia setze l'edifici del Seminari no era realment usual: es trobava gairebé envaït per adolescents de la nostra diòcesi. La trobada per a adolescents que, amb motiu del pròxim dia del Seminari, va tenir lloc, congregà prop de sis cents nois i noies d'edats compreses entre els setze i els vint i cinc anys, plens d'il.lusió i interès pel que representava trobar se allí. Tot un dia per compartir la nostra experiència de seguir el camí de Jesús cap al sacerdoci.

La jornada es desenvolupà entre xerrades de presentació, a càrrec de Mn. Mansilla, administrador del Seminari, i Mn. Jubany, superior, els quals explicaren el sentit de la vocació i els resultats de l'enquesta realitzada per les nostres parròquies als darrers mesos. Més tard es distribuiren en grups on tractaren temes referents al capellà o a l'Església avui, com podria ser la funció del prevere o el seu celibat.

Cal destacar la nombrosa presència de noies, les quals mostraren gran interès en tot allò referent a questions d'Església. És un fet, doncs, que la dona vol introduir se més en aquesta institució nostra, i és un deure que tenim evitar marginar la, sempre seguint el magisteri de l'Església.

Una eucaristia presidida pel nostre Arquebisbe i un dinar complementaren la jornada, que finalitzà amb una actuació musical a càrrec de Xavier Morlans. L'alegria i l'esperança després d'aquesta trobada és un fet en tots nosaltres. Cal només, pregar el Pare que, després d'aquest esforç per reunir tants joves de les nostres parròquies, ens envii més segadors per a la seva vinya.

Crida a ser homes de Déu

per: Mn. Francesc Prieto

Com tots ja sabeu, el Sínode de Bisbes celebrat a Roma el passat mes d'octubre, va tractar sobre la formació del sacerdot, tema que a tots nosaltres ens toca ben de prop.

Segons la meva manera de veure, crec que prou important ja ha estat que aquest tema es tractés en profunditat i a nivell de tota l'Església, doncs el futur d'aquesta està precisament en el ministeri presbiteral, que visibilitza, en cada comunitat cristiana, el mateix Crist, Bon Pastor, que té cura del seu ramat i l'impulsa a caminar com a Poble de Déu cap al Pare. Per això entre els diferents aspectes reflexionats, jo resaltaria que el Sínode ha intentat aprofundir l'espiritualitat, fent una crida a ser homes de Déu lliurats incondicionalment a aquesta missió. Només des d'aquesta actitud l'Església de Crist serà testimoni d'esperança enmig del nostre món. I homes d'una espiritualitat intensa i ferma, sense ambigüitats, disposats a donar la vida, com Crist, pel Regne de Déu.

No es pot fer un procés formatiu cap a l'ordenació si no partim d'una entrega incondicional de tota la vida.

Des d'aquesta perspectiva, el candidat al ministeri presbiteral podrà anar assumint un celibat madur, com a signe profètic del Regne i de l'entrega a Jesús com a únic amor i, per tant, als germans; una obediència que el porti a través del procés formatiu a discernir quina és la voluntat sobre la seva vida; i una pobresa que testimonii que per a viure no es necessiten tantes coses com se'ns vol fer creure, sinó que el valor fonamental i la clau de la felicitat es troba en l'interior de la persona que ha trobat sentit a la seva pròpia vida. Aquesta austeritat de vida, d'una manera ascètica, ens ajuda i prepara per entendre millor Crist pobre, cast, humil i obedient.

Per això el Sínode ha insistit en aquesta espiritualitat forta i profunda que és capaç de resistir els embats de les tempestes, com els grans arbres del bosc, que resten ferms malgrat els temporals.

Penso que si el candidat al presbiterat parteix d'aquesta actitud, li serà possible seguir el procés amb una adequada formació intel.lectual i pastoral que el portarà a aprofundir en el missatge de la salvació, per a donar resposta i dialogar amb els homes i circumstàncies del nostre temps, cosa en què també ha insistit el Sínode.

Perquè no es limitarà a acumular coneixements sinó que els anirà integrant en la seva configuració al Crist. I tots ja sabem que ordenar-se no és aprovar uns determinats cursos i saber parlar amb llenguatge teològic o filosòfic. Alhora, la formació pastoral l'anirà introduint en la realitat concreta a la qual haurà de servir, compartint amb els sacerdots i laics de les parròquies i moviments evangelitzadors.

La falta de vocacions ha estat el tema preocupant. Sé que el problema és complex, però si aprofundim en la manera de viure radicalment el cristianisme, i per tant, la nostra opció, no deixarem de crear interrogants al nostre voltant; per al nostre món, tan necessitat de punts de referència, presentar-nos amb alegria i convenciment com a seguidors del Crist no pot deixar de donar fruit. Però, penso, només en la mesura que ens presentem sense ambigüitats ni reduccionismes desorientadors.

També hi ha hagut una paraula per als formadors, que són punts de referència per als seminaristes i que tenen la gran responsabilitat d'acompanyar una vocació. Se'ls demana estar a l'altura de la missió tan important que l'Església els confia. Crec,

pel que a mi em toca, que hem de ser com Sant Joan Baptista, indicant on és Aquell que és l'Anyell de Déu.

I això ho dic per experiència: no és fàcil, perquè des d'un gran amor a Crist i a l'Església, es tracta d'esbrinar la voluntat de Déu en una persona i ajudar-la a fer el camí personal de lliurament i maduració; acompanyar, guiar, corregir, animar,... sabent que tens un tresor entre les mans, és a dir, una vocació; i fer-ho sense protagonistes, sabent que només hi ha un Senyor, demana molta oració, sacrifici, confiança i formació.

Per últim, del missatge final dels pares sinodals, m'ha agradat com consideren que ha de ser el temps de formació en el Seminari. No és aquest un temps que no et queda més remei que passar per arribar a l'ordenació, sinó que "viure en el seminari, escola de l'evangeli, és viure en el seguiment de Crist, com els apòstols; és deixar-se educar per Ell en el servei del Pare i dels homes, sota l'acció de l'Esperit Sant. És, encara més, deixar-se configurar amb Crist, Bon Pastor, per a un millor servei sacerdotal en l'Església i en el món. Formar-se per al sacerdoci, és aprendre a donar una resposta personal a la pregunta fonamental de Crist: 'M'estimes?' Per al futur sacerdot, la resposta no pot ser sinó el do total de la seva vida".

Tant de bo que entre tots no deixem que les orientacions del Sínode quedin com una cosa més, sinó que siguem capaços, tots, formadors i seminaristes, de donar un nou impuls al nostre seminari per fer d'ell una autèntica escola de l'evangeli.

VI JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT. "HEU REBUT UN ESPERIT QUE US HA FET FILLS"

El proper dia 23 de març se celebrarà aquesta trobada diocesana de joves, serà des de les 16 a les 20,30 h.

L'horari de la trobada és el seguent:

- Salutació i pregària. Palau Episcopal
- Tallers: - Què vol dir: Pregueu sense defallir
- Anaven dient: Pau, pau! quan no hi ha pau
- Si no servim, ¿per a què servim?
- Joves en l' ESglésia i testimonis en el món
- Litúrgia del dia. Plaça de Sant Feluip Neri
- Eucaristia. Catedral

Per a més informació: **Delegació Diocesana de Pastoral Juvenil de l'Arquebisbat de Barcelona. Rivadeneyra 4, 4t.**

Telèfon: 301 12 77

SIMPOSI PENSAMENT EN LA FE.

"EL TRANSCENDENT EN LA VIDA DE L'HOME"

El grup de joves del "Centre Cristianisme i Justícia" organitza els propers dies 13 i 14 d'abril aquesta trobada de pensament per a joves cristians. L'anàlisi es farà a partir de tres ponències: política, filosòfica i teològica.

Si desitgeu rebre més informació adreceu-vos al: **Grup de Joves de Cristianisme i Justícia, Roger de Lluria 13.**

Telèfon: 317 23 38.

APLEC DE L'ESPERIT 1991

El proper dia 19 de maig se celebrarà a Manresa l'Aplec de l'Esperit. Enguany la trobada serà sols d'un dia i es desenvoluparan diverses activitats durant tot el dia en diversos llocs de Manresa. Aquesta vegada s'ha triat Manresa en motiu de les celebracions del Vè Centenari de Sant Ignasi de Loiola.

Si desitgeu rebre més informació poseu-vos en contacte amb la **Delegació Diocesana de Pastoral Juvenil.**

FESTA L'ACCIO. JOC-JOBAC
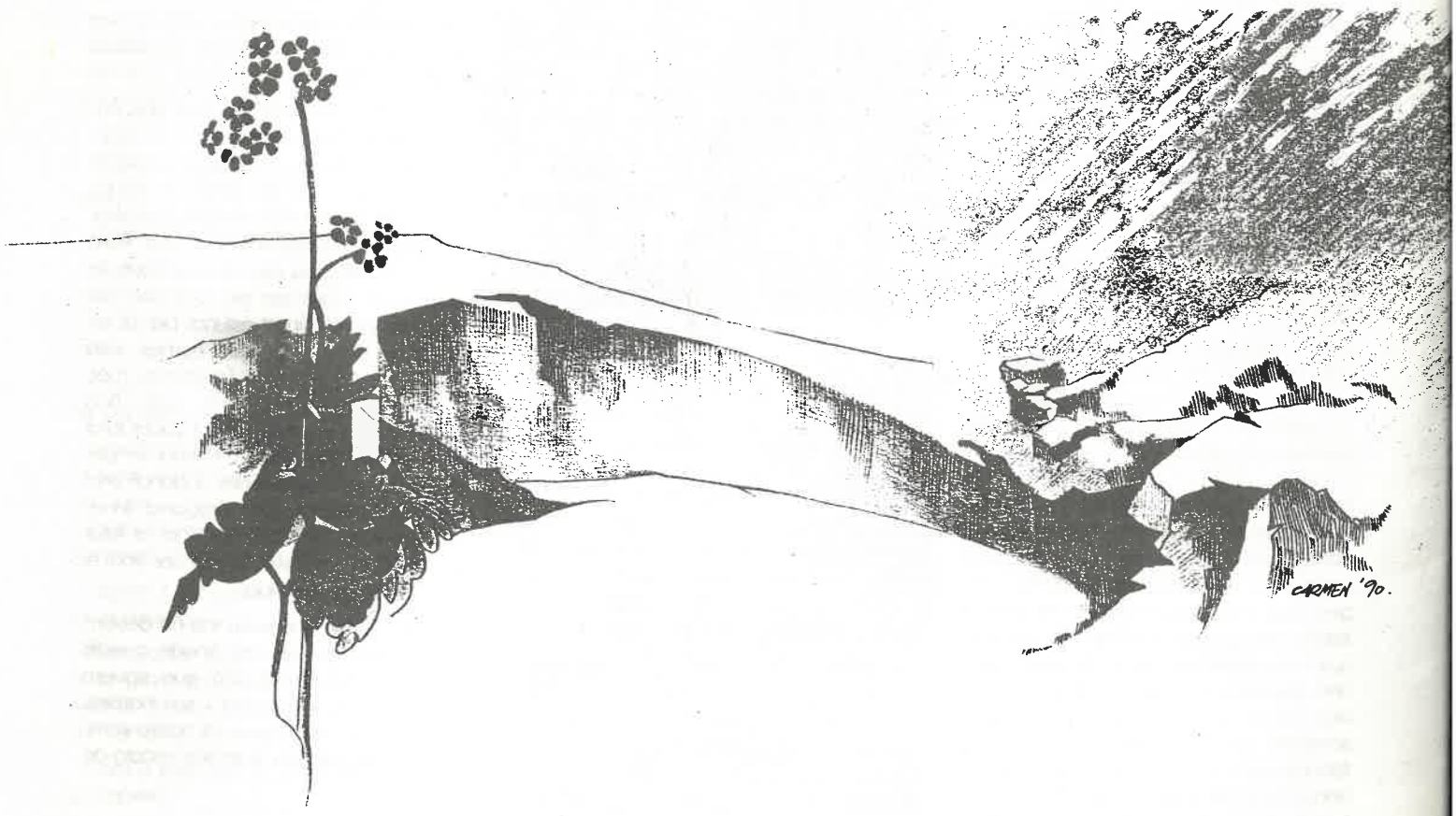
Es realitzarà el dia 12 de maig i en ella es posarà en comú, de forma creativa, tota la feina que ambdos moviments han realitzat en la campanya: **"Per un estil protagonista, dóna-li marxa!"**.